

Beograd, 1997 / '98.

VRHUNSKA POEZIJA

ČUDO I GENIJE

1

reči!
on zapisuje reči, ženo!
njegov intelekt ne trpi vrućine
čudak!
odluta negde
nema ga i po mesec dana
vrati se sav umazan katranom
gorim! počne da više
gorim! zapisuje
ne da se oprati
sve lepi za sebe
zemlju je u kuću preneo
prozore pootvarao
ruke mu se u krila pretvorile
odlete on
ženo, odlete on!

divi se kapi vode
nosi led po džepovima
oblake
ne brije se
brada mu pola tela
sadi jabuke u njoj
a gori mu u stomaku
gori samo tako
zato pije
mnogo pije
pretera ponekad pa ispovraća
i planinu
i šumu
i pustinju
jednom je čitavu Aziju ispovraćao
Japan mu ostao među zubima
Japan ženo!

i u pesku piše
drži ga po fijokama
(nema sat pa ga drži po fijokama)
spava mu se
a nikako da zaspi
neugodno mu
zbog krila
ni džempere ne nosi

sve reči zna
sve jezike
neke i sam izmišlja
samo velika mu vatra
gori u stomaku
spaljuje ga živog
spaljuje spise njegove
reči!
ženo!
spaljuje reči njegove
jezik!
njegov nov jezik
drži ga ženo!
drži ga za stopala njegova, ženo!
ne daj da ode!
nećemo ga razumeti posle
nećemo znati gde je bio
mislićemo opet da je lud

2

dao je svoju glavu paukovima
trideset godina ubeđivanja
od kojih trinaest u pritvoru
nesrećan slučaj
otac je odmah preminuo
majka za njim
trideset godina ulepljen paučinom
raznim medicinskim osobljem
grupne terapije
droga
nesumnjivo jedan od poslednjih
lečen elektro-šokovima
dobričina!
dečak sa disleksijom
stara ljubav
dao bi on i ostalo
i unutrašnje organe bi dao
ali ne i jetru
nju je obećao ženi
piše u knjigama iz biologije
"stara ljubav
dao je glavu paukovima
dobričina!
dao je jetru ženi"

3

duvaj u svećice
devojčice moja
zamisli želju
nemoj je reći
zamisli
samo požuri
nemoj da vosak
curi po torti
svi nestrpljivo čekaju
da se ugasi svetlo
duni najdraža moja
ugasi ih sve odjednom

udahni duboko
punim plućima
i duni
ugasi svećice
njih dvanaest
svečano spaljuju
tvoju majku

4

vidim
ne žudiš za
mojom astronomijom
klanjaš se onom mom delu
koji proučava medicina
spavaš po hodnicima
kao i ja
pronalaziš nove reči
živiš pod vodom
ne bojiš se
želiš to
samo
imaš li snage?
ne, zaista
imaš li snage?

5

rekla si za nekog čoveka
"oh! kako on poznaje žene!"
nasmejao sam se
kao i uvek
na prisustvo reči drugih
"postojimo samo ti i ja
on poznaje tebe
ali ti njega ne
jer draga
on je odavno mrtav"

da si mi
kojim slučajem
saopštila to u jednom od pisama
koja mi pišeš
kada nisam tu
ne bih se smejao
tvoj glas bih uobličio svojim
bio bih siguran
da si u pravu

6

znam sve o tebi
i sestru ti znam
s proleća
kad otopli
nokti vam se
i ruke vam cele
u crno se oboje
izukrščaju
a zubi poplave
lance bi grizli
znam sve o tebi
niste se držali za isto srce
vaša nemoć
počiva u kičmi jednog muškarca
uči vas ljubavlju

vaša tela se lome
i ostaju komadi
čija oštrina
izbrijava

i o tebi znam sestrice
niste se vi oduvek znali
tebi je očeva sperma
isušila grlo
noseći epitet uboge
tvoja lepota
merila se vlažnošću
zato si se i osetila prevarenom
zatvarala se u kupatilo
i ispijala šampone
za njegovog rođenja
iskopala si sebi oko
masturbacije koje su usledile
ishodišta su pravih mudrosti

sve znam
te vrućine što osećate
pa to je leto!
to nije nikakva smrt
to su žege koje nas
približavaju vodi
nama samima
ukoliko sumnjate
zar niste vi ležale gole
u zamkovima
koje su druga deca
pravila od peska?
zar niste vi isplakale
svoju građu, kamenje?
vaša aristokratija
ne poznaje vizuelno
čak i ako nabasa na kosti
bacaju se
talasi izbleđuju
zamkove od peska
vas i sam dodir
tera u slepilo
i dodir kamena
i dodir peska
vi nemate kuću
umire vam se

7

dali su ti novog čoveka
za prijatelja
da druguješ s njim
da ga naučiš lovnu
i upoznaš sa ženom

i mašinu su ti dali

i ti nisi hteo
rekao si
šta ce mi takav prijatelj?

i nisi uzeo mašinu

8

između zastava i zamagljenog daha
vidim tvoj lik
pada u zaborav
dok ubijam noć pričom
dok prolazim kroz krajolik
opisan istom

u mraku
ispod retkih nabora čela
tvoje su oči zasjale prve
i drugi to videše
i drugi te imaše

tvoje zube učiniše svetim
zato ih povadiše i mesto njih
staviše zlatne

tvoj osmeh izložiše
u foaeju Narodnog pozorišta
gde govoriće o tebi sažaljivo
a oni tek pristigli
razviće zastave
i željni svetlosti
buknuće vatre

prepoznaće tvoje oči
stari ljubavnici
odavno žale za podatim zlatom
tek, usijaće svoje sečivo
nad ispalim žarom
dok ostali krenuće kućama
ogrnuti u zastave
i novi dan rasplinjaće ono
što mudraci nazivahu
"jutarnje magle"

tebi u slavu niknuće spomenik
njih nekoliko širiće svoje
mermerno seme

između zastava i zamagljenog daha
između revolucija
vidim tvoj lik

bledi

9

obojila ti je karminom
telo u crveno
naterala te da progutaš
sopstveno seme
raskrvarila ti zglobove
istetovirala ti svoje inicijale
na testitima
drogirala te je
i vezivala lancima za krevet

volela te je

a ti
sumnjaš u moje seme
gutaš ga
nekim trikom
puniš mi pluća
cijanidom
gojiš se
i ponovo udaješ

ne vrede ti vežbe
ti ćeš zauvek ostati trudna
i umorna
od njene želje
da zaplešeš predamnom

10

kao da negde odlazim večeras
čujem uzvikuju ljubav
gledaju u ništa
i uzvikuju ljubav
sazrevaju
opšte je mišljenje
izmačinjem se da prođu
stvar kulture
ovako
gledajući kroz prozor u drveće
i sećajući se nekih ljudi
kao da negde odlazim večeras

11

gledam kroz prozor
kroz nacrtan prozor
kroz prozor

u dvorištu deca
u dignutoj prašini očevi i majke
vreme je kameni zid sreće

u sumrak svi spavaju
ja gledam kroz prozor
kroz nacrtan prozor
na kamenom zidu tuge

to je moj zid
on me prati kud god da krenem
on i nacrtan prozor na njemu
moj čvrsti zid tuge

12

nemoj zaboraviti mrtve ptice
ni bundevu
ni zeleni plastični voz
neće biti ono pravo bez njih
ni naočare
nemoj da si zaboravio
ni ceger sa peršunom u njemu
neće te pustiti na veče poezije
neće te prepoznati
neće ti dati da govoriš svoje pesme

a dobio si pozivnicu
i leptir-mašnu si dobio
i majku
ne bi bio red
šteta bi bila

13

mogao bih ovako do svanuća
živeti u sisi
ne pomerati se
ostati topao
i da me pitaju kako je
sve buduće majke
ja uvek dobro

14

mogao bih leteti poput orlova
smelo krstariti nebom
pevajući pesme o mlinarevoj ženi
ili već kako mi savest nalaže
mogao bih roniti rekama magme
gde moje ime čuju samo bogovi
neke druge svetlosti
nekog drugog naroda
mogao bih poći sa njima
naučiti jezik njihovih sluga
i stići na uranak
u zemlju čije ću molitve naučiti usput
tamo bih mogao postati sveštenik, kralj!
jedan od njih dvanaestorice
vladati zemljom u miru
imati bezbroj žena
i svu njihovu decu
i muževe
ali nikoga poput one
koju sam ostavio uplakanu kraj reke
pijanim mornarima da plešu sa njom
i pune joj utrobu
svojom kao kamenje teškom spermom
mogao bih postati kralj zemlje
čiji se narod sprema na pobunu

15

mogao bih provesti čitave dane
u naručju žene
i voleti je
mogao bih
samo da joj je koža dovoljno glatka
samo da su joj grudi dovoljno meke
mogao bih voleti i njeno dete
mrtvo dete
koje smo ubili
misleći da je time spašavamo od smrti
mogao bih zaspati na njenim grudima
prepunim mleka
ili u bašti iza kuće
gde ih na kraju
sahranih oboje
mogao bih nahraniti pse njihovim kostima
ali prvo bi trebalo počupati cveće
izraslo nad njihovim grobovima
a cveće je lepo
mogao bih pre zemlju nahraniti psima
jer psi su stari i neće još dugo
jer nestaće mleka iz majčinskih grudi
već uvenuće cveće
zemlja će postati plodna
i niknuće mnogo lubenica za jedan dan
mogao bih postati bogat čovek
mogao bih postati čovek
sa mnogo lubenica

16

i kada se probudim bolestan
u nečijoj kući
zahtevam pažnju kakvu sam imao
kasnog septembra
nešto po ponoći
u noći mog rođenja
i mnogo pre

RAĐANJE BOGOVA

I

naše ruke tad behu čiste
kao tek odrane kože; plahe
ubiti njima, istina, beše lakše
kao još mnogo toga
znali smo to
droga je često doticala vene
ipak, niko je video nije
poznavasmo samo krv
našim telima tekla je

imenima raznim nas zvaše
raznim nas pismima učiše
spališe polja gde sanjasmo zajedno
skriveni
ljude neke u zaspaloj raži
i devetog dana pustiše zveri na nas

rekoše nam da se ne bojimo
jedan preživeće
osvetiće ostale
pale sa jesenjim lišćem
nošeni severnim vetrom
dok svetom ne zavlada mir
beše među njima i ljubavi mojih bivših
i prijatelja dobra tri

i još dadoše prljavo oružje
u ruke nam čiste
da njime se borimo
sa olovnim perima, od bambusa
strele slomljene
srebrne galebove što stizale su u letu
i mačeve, oštre od rđe
kakav je samo to pokolj bio!
svi ostadoše da leže na travi

u krvi koju poznavашe dobro

II

tih dana
Sunce kad bilo je
samo jedna od beskrajno mnogo
zvezda u noći

III

rađali smo se goli
iz zemlje, koraka
maglenih senki dalekih svetova
priča o njima
čak bilo je i onih
što nastajali su osmehom
da, smejali smo se mnogo tih dana

IV

tih dana
i Mesec kad bio je
jedini odsjaj u vodi

V

i živesmo duže
nego li reči
molitva naših

u školu su nas dovukli po rođenju
 roditelji
 učiteljima na uvid
 ovi ih već na času upoznavanja zaklaše
 od tada živimo između stolova
 od tada nas nazivaju "sinovima učitelja"

govorili bi samo poeziju
 u protivnom
 zašivali bi nam usne čeličnim koncima
 učitelji uvek obučeni u belo

na času anatomije
 umesto mrtvih
 secirali bi žive
 unakaženo telo vrišti
 prska žuč po nama
 ne mrtvo je ono, mrtvo je

u ponoć
 kad bi nas hranili svojim izmetom
 krišom bi nam u tanjir stavljali zemlju
 onoga ko se zagrcne
 (ko zatraži vode)
 na sto sa njim
 na sto

za praznike
 umesto večerom
 častili bi nas ženom
 neki bi zaspali na njenim grudima
 drugi bi joj čitave noći
 spermom punili usta
 bili smo mladi
 ujutru bi je bacili psima

i danas bi
 pred počinak
 vadili bi nam sve unutrašnje organe
 preslišavali nas
 šta smo naučili na času anatomije?
 srce bi ostavljali u nama
 mislili smo
 nemamo srca

budili bi se u ožiljcima
 bez krmelja, bez gimnastike
 budili bi se udarcima čeličnog malja
 među razbijenim stenjem
 među kamenjem
 koje smo sakupljali umesto snova

zabadali bi kuke u nas
 i ostavljali da tako visimo
 časovi meditacije
 i iskrenog bola

vezivali bi nam o mošnice
 svoje zlatno prstenje
 puštali pijavice po nama
 učili raznim bolestima
 hirurgiji mozga
 ali da se smejemo
 nisu nas učili da se smejemo

naučili su nas medicini
 ali nisu nas učili da se smejemo

učiteljima ih zvaše isti oni
 koji nas prozvaše sinovima njihovim

u toj školi
 nisu nas učili da se smejemo
 nisu nas učili ničemu
 do onome što jesmo

sinovi učitelja

2

ako su nas u reci
naučili da hodamo
i ako nas od tada
vezuju najlonom
i ako nas vode
u svojim bibliotekama
pod slovom "S"
kao "sinove revolucije"
može li se reći
da smo najzad savladali gradivo
i ostale aždaje
ili se još uvek gubimo
ovde
u gimnastici naših lica
u iščekivanju
novih terapija?

3

uplašeni zakonima metafizike
jeli bi sve
što su nam stavljali u tanjire
pa i same tanjire

ubrzo
nisu nas više pozivali na večere
čuvali su svoje kćeri
za neke još gladnije
koji bi jeli stolove

a kada bi im goli
protrčavali kroz dvorišta
videli bi ih kako se iza zavesa
grče od nasladi
i oni i njihove kćeri

bilo bi to za jedno poslepodne

mi živimo tako dugo
po dvorištima
po zakonima metafizike

vremenom
prozvaše nas naučnicima
i kao takve nas i ubiše

na svadbu nas nisu zvali
govorili su "ukleta je to nauka"

4

nismo li ovde već bili?
nismo li sve ovo već videli?
ovde?!
ovde čereče mrtve
ovde se opijaju pre ispovesti
ovde se krste pred strancima
držeći nož u ruci

da, ovde smo već bili
inače bi nas preklane bacili svinjama
priznao mi je na ispovesti
jedan od njih

dao sam mu oprost bogova
svoj nisam mogao

5

jeste li čitali "dečiju bibliju"
u njoj sve lepo piše
i kako od mleka nastaje krv
i kako oživeti mrtvorodenče

6

odrastamo nad grobljem, u šumi
u tišini jesenjih večeri
"tvoj ugriz bi mogao postati koban"
čuju se jeleni
oni znaju
tako razigrani i veseli
oni sigurno znaju

gladni gutamo šišarke
tuđe nam seme razjeda utrobu
preživeli ranu deli na četiri
ti krvariš iz njih tri
ja svojom jednom celivam zemlju

napipavam kosti
dok se ti tako predivno grčiš
vodimo ljubav
neko će reći

psi koje poslaše
po tragu nam
izbošće jeleni
naša ljubav u njihovim srcima odrasta
dok mi to činimo nad grobljem
u tišini

lišće od kog čebad načinismo
kamenje koje pod glavu stavljamo
žulja, zebe
proklinješ svet u kom odrastamo
i sve mrtve
ukopane u sebe

ljudi što pišaju po nama
neka, za to im hvala
kiša kojoj se molimo
nikada nije tako prijala
magle nas skrivaju od lovačkih priča
i njima hvala
kažu ubica je u šumi
jeleni su u šumi
naši psi su u šumi
(eno leže izbodeni)

mi nismo počinili zločin
mi nismo ležali goli
dveće nam je svedok
jeleni su to, jeleni

odrastamo nad grobljem, u šumi
u tišini jesenjih večeri
u šumi

7

šta smo videli te večeri
oboje nas je promenilo
mene u hodočasnika
tebe u reči
mene u pesnika

trideset strana vrhunske poezije
za jedno veče
za jedan prizor
koji će nas pratiti celog života
ako nam je dao zavet
oduzeo nam je vid

da, šta smo videli te večeri
nikada nećemo

nemoj misliti da sam uklet

8

ostadosmo bez najboljeg u nas
velika zver pohodila mu je srce
izjede ga živog

u zoru
kad ga i sahranismo
ona se u njemu
sita njegovog mesa
pritaji iza njegovih rebara

kad mi pođosmo
ona za nama
ponese njegovo telo

morali smo ga triput sahranjivati
triput bi se vraćao
tri puta slati u selo po popove
triput se napijati
i triput trezniti za pokoj duše
uvek bi se vraćao

kad mu na kraju
rasporismo grudi
(da vidimo šta je)
ono u njemu
lastavice svile gnezdo

9

jer ovo je početak rata
nikakva inkvizicija
moraćemo okupiti vojsku
pokrenuti industriju
ne želimo neutralne u ovom ratu
oseća se u vazduhu strepnja
majke brinu za svoje sinove
nikakvi zaljubljeni po klupama
trebamo red i disciplinu
jer rat je
on traje
naoružavamo ludake
rovovi su već iskopani
rat je objavljen

u tajnim bunkerima
čitav tim eksperata
smišlja pesmu
(pesmu nad pesmama
pesmu razorne moći)

kada nastupi mir
za novi milenijum
pročitaću ti pesmu
žrtava biće mnogo
samo će retki preživeti
samo vođe

za trideset godina
kada sve prođe
šetaćemo se onim što je nekada bila Italija
što se nekada zvalo piazza de...
i ti ćeš shvatiti šta je to istorija
u mimohodu spazićeš
dečaka sa zlatnom kosom

da, ljubavi
 rat je odavno završen
 poezija je mrtva

izbacimo bogove na ulicu
 pretvorimo crkve u muzeje
 neka to postane umetnost
 za one koji nemaju vere
 bar za njih neka to postane umetnost

bogovi su bojažljivi, plahi
 oni se teško snalaze u svetu van memle
 ne miriše im kandilo
 ne gore im sveće
 sve u zlato odeveni
 odmah se odaju narkomaniji

ogladne
 pitaju prolaznika za pomoć
 izbodu ga noževima
 ako je žena
 nju siluju

policija ih bije po tabanima
 šta će?
 ko je još video bogove da lete?

puni su zatvori bogova
 ne pomaže nikakvo obrazovanje
 moral ne funkcioniše
 ne pomažu čak ni moderne tehnologije

revolucija na pomolu
 vernici sede zgrčeno oko vatre
 većaju
 trebaju li nam novi bogovi?
 deca se već rađaju bez kostiju
 milicija će teško protiv takve sile
 a i kiša će

kome još trebaju bogovi po kiši?

najstariji od njih negoduje
 njemu je dete bez kostiju
 isto što i mrtvo
 veli potop će biti

dalje, na obali mora
 poslednji od starih bogova
 njih sedam
 čuteći gledaju u vodu
 sede na kamenju

kada je vreme večeri
 kidaju sebi stopala i gutaju ih
 izrastaju im nova
 ko je još video bogove da lete?

umore se
 ribareva žena ih pušta u postelju
 svih sedam
 tako se rađaju deca bez kostiju

ona nikada neće saznati za
 sudbinu svojih očeva
 boja sa ikona već bleedi, ljušti se
 misteriozne tehnike renesansnih majstora
 ostaće neotkrivene
 genije!
 ne pomažu čak ni moderne tehnologije

11

izbacimo bogove na ulicu
neka majke umiru
rađajući njihovu decu
revolucija je oduvek samo izgovor
za njihovu egzekuciju
pravi razlozi leže
duboko u nama
izbacimo bogove na ulicu
gradovi ionako
neće još dugo

doveden sam u to predsoblje
gde čini se
da nikada niko nije voleo
i nikoga niko nije poljubio
onoga dana
kada su sinovi
odlazili u rat

12

vidim broj na tvom čelu
ustrojstvo mašina
ponovno rađanje dece
za praznike
ti prestaješ
i dok se deca igraju lopte
ti ne dozvoljavaš
da ti se priđe
ti imaš ogledalo
i električni šporet
uz prisustvo magnetnih sila
snalaziš se nekako
ali još danas
nasledićeš kuću
i tada: broj
i tada: mašine

čuvaš se bogova
znaš da tu uvek gubiš
deca će uvek igrati lopte
pod tvojim prozorima
i kada ga jednom razbiju
nedostajaće ti
ali ti ne očajavaš
pa i kada ti poispadaju
svi zubi
ti ne očajavaš
ti samo prestaješ

13

recimo da ja ležem kasno
i da se umijam kada ustanem
i da popijem šolju čaja i ništa ne pojedem
i recimo samo
da je razlog mog nestanka nevažan
recimo sve to

a onda jednoga dana
dođe neki čovek sa naočarima
i kaže vam ovako
"Mama, molim te reci mi da ja nisam lud."
i pojede vam sav nameštaj u kući
i izgori sve sveće
koje ste čuvali
za rođendan svojoj deci
i zasađi suncokret
tamo gde ste vi želeli paradajz
pa taj suncokret izraste
pa vas zasvrbi na nezgodnom mestu
pa umesto na krevetu
vi zaspate na krovu
pa vam sve nešto neudobno i smešno
pa odjednom svi počnu da vas zapitkuju
o ponovnoj smrti vaše majke
pa kao da starite
prsti vam postanu žuti i lomljivi
i pluća vas zabole
na mestu gde su vas dodirnule ćerke

a onaj čovek ode
a nije vam rekao ni ime
pa ne možete da ga tražite
a i da jeste
kako biste ga dozvali?
iščupao vam je jezik

zar se ne sećate
davno
još pre svih ratova
pre dinosaurususa
u vašem snu
prikrao vam se
i svojim snažnim prstima
ukrao reči
za koje sada tvrdite
da nikada niste čuli

a dani prolaze
i vi svi sve češće zatičete sebe
kako ležite na ljuspama suncokreta
oznojeni i bos
moleći se
molitvom predaka svojih
sa perjem mrtvih ptica u jednoj
i sećanjem na majku
u drugoj ruci

i recimo još da je sve rečeno istina
da i vi i ja volimo istu ženu
a onaj čovek će već sestri negde
kraj reke
potopiti noge u njoj
odmaraće ih od dugog puta
onoga koji je prešao
i onoga kojeg će tek preći

14

prepoznaje te po mirisu
tvoja mrtva koža
trag je jelena

lovac na jelene
veliki je znalac
on sakriva pse pod jorganom
prosipa šišarke po tepihu
čeka te
ide preko tvojih tragova
i dalje
niko
(osim njega samog)
ne zna ko si ti

15

izgubili smo se šetajući šumom
moj prijatelj potkovan tugom
i beskrajno ja

izgubili smo se pričajući o drveću

kada bi ja govorio to bila bi poezija
kada bi govorio moj prijatelj
tuga
čista i nemerljiva tuga

u jednom trzaju nemosti
izgubismo se
počesmo tražiti put natrag
prebivajući po zgaženom lišću
ne progovorivši više ni reči
niti o drveću
niti o bilo čemu

izgubili smo se šetajući šumom
moj prijatelj potkovan tugom
i beskrajno ja

16

stvaramo svet
već viđen
pod mikroskopom

u očima naučnika
takav svet oduvek živi
on nikad ne nestaje

umetnik ga dopunjuje
njegovo delo
uskovitlava dno okeana

17

izgubljen
bez koordinata
iscrtavam savršen krug
bez centra
bez linija
savršen krug
onostranjenja

18

ono što je nekada bila koža
sada je plastika
i širi se

ono što su nekada bili mravi
sada su mitovi
i rastu

rane koje smo zašili
i dalje krvare
tvoja glava
i moja glava
i ruke
šire se
rastu

19

služimo se raspolovljenim jezikom
govorimo reči
a nije ni važno
imamo brzinu
živimo
radujemo se suncu

20

tragamo za plemenom vrhunskih mrava
za njihovim opijatima
novom manekenkom
za utobom koja će nas sve
pothraniti strašću
kulturom
fonetskim zarazama
i pomorandžama

tragamo za plemenom vrhunskih mrava
a ni ne znamo
da su njihovi bogovi
odveć trampili zlato za drveće
da sada u miru nedeljnog jutra
leže u svojim hramovima
i prave papirnate aviončice

sveštenik upozorava
on je najvrhunskiji mrav
on zna za belog čoveka
za vatru "novog veka"
češlja bradu korenjem
molio već dugo nije
nema hobi

tragamo za plemenom vrhunskih mrava
brod je od kobalta
u čoveku nastaje dete
ono sagoreva od želje da diše
ono samo, je ideja
i mi ga pratimo
ono je naš kapetan
brod od kobalta

zato što sam sagradio mravinjak
i držao ga pod krevetom
zato što ne govorim i potičem
iz porodice slavnih biologa
postavili su me za kapetana
u čoveku nastaje dete
ono sagoreva od želje da diše
ono samo, je ideja
i ja ga pratim

tragamo za plemenom vrhunskih mrava
o njima znamo iz knjiga
i drveće nas je ponešto naučilo
najvrhunskiji mrav je sveštenik
on češlja bradu korenjem
molitve su mu retke
ali ih samo on zna
i još mnogo toga piše u knjigama
i šapuće se među drvećem
u šumi

kapetan određuje pravac
njegovi prsti su žuti od nespavanja
on ponavlja u sebi
"dobro je
nešto dobro se dešava"
on ponavlja
"pitanje granica je pitanje mogućnosti
granica je samo jedna od mogućnosti"

vrhunski mrav je nasleđe roditelja
država na koju se piša
u ime istorije
sramota
veliki strah
bogovi koji bacaju papirnate aviončiče

rečeno je kako se sumnja
u njihovo postojanje
kako ih nikada nećemo moći naučiti
našoj geografiji
kako su oni mutanti
obična gamad

u čoveku nastaje dete
ono sagoreva od želje da diše
ono samo, je ideja
i ja ga pratim
i mi ga pratimo

21

čuli smo smeh komšijskog psa
čuli smo babu kako jede keks
ne tako očigledno
ali doznali smo da nema zube
i ruke su nam sve bile žute
od ljuštenja pomorandži

čuli smo, u televizor, kažu
uselili nam se mravi
čuli smo uselili se i miševi
ne veruju nam
kažu ne mogu miševi i mravi
u jednom
čuli smo još govore među sobom
"ma ne čuju oni ništa"

zabrinulo nas njihovo nepoverenje
ipak, bili su doktori
odлучili smo da im ne kažemo
ni za babu, ni za psa
a pomorandžama se više
nismo služili

od tada pušimo

22

mekani su putevi
koji te vode po zemlji
meki i daleki
dalji od sunca
jedva i da se čuje to cvrčanje

i koža je mekana
i ranjiva
isuviše za put koji predstoji
koža je meka
mekana
i grudi su mekane
grudi žene

i zubi umeju biti mekani
zagrizi čelik
kosti su mekane
i ako hodaš na petama
i ako su tvoje pete bose
ako nisu
stvoriće se još jedne
i smrdeće
hodaćeš na prstima
hodaćeš meko
i nećeš govoriti
smejaćeš se
kao što su to nekada činili Grci
i hodaćeš
dok te umor ne približi zemlji

ponudiće ti vodu
ljudi koji te zateknu da ležiš
ponudiće ti život
ukus u ustima
i bićeš gladan

i pitaćeš
"da li mi pete dodiruju zemlju?"
a ljudi će na sva tvoja pitanja
odgovarati hranom
jer takvi su mekani putevi
dobri ljudi žive kraj njih

23

deca su progovorila prerano
stajalo je ugravirano
na kamenu ispred kuće

kuća je srušena
kamen nećemo naći među ruševinama
(u muzeju samo)
cigani će naseliti taj prostor
deca su progovorila prerano
deca su progovorila prerano

24

iza staklenih vrata
nečije ime
u kamenu
iza imena reka
iza reke koraci
plašljivi koraci što vode ka sreći
iza četvrtog koraka zvezde
njih nekoliko poređanih u sazvežđa
iza sedmoga šuma
iza devetog mesec
boje purpura osmeha iza njega
iza osmeha dete
iza deteta snovi
iza snova veliki požari
planine
iza slomljenih izloga
iza ljudi
iza ponovnog rađanja zore
samo kiša pod drvećem
samo kiša pod drvećem

25

prepoznamo očeve
po imenu deteta
majke po liku
njegovom osmehu
očima
nismo li srećni bili
tih dana?

samo jedanput
sećam se
jedanput smo tražili
da spavamo zajedno
goli
postavili su nam krevet
i plišanog boga između nas
(da nas zaplaše, šta li?)

kasnije su se malki voleli
malki nas kleli
pa se malki voleli
i tako noćima
njihova tela bi plavkela
kraj blještavila TV-a

promenili smo se
više ne prepoznamo jedni druge
prijateljstvo koje smo imali
bilo je i ostaće
detinje

26

isuviše mladi
za biografije
bez stremljenja
ekstravaganci
introspektivna
fina deca
lepih manira
sa manijom stvaranja
bez sata
bez posrednika
maleni bogovi
i tako sami
i tako sami

DEČIJA BIBLIJA

u jednom trenutku
svi pogledasmo u nebo
u jednom trenutku
svi pogledasmo u nebo
a ono, stidljivo
sakri se iza zvezda
i kada proviri
i vide da svi zaspasmo
ono iziđe
i od tada (po narodnom predanju)
gle čuda!
nastade jutro

vremenom
naše ruke će postati krute
zbogom dečačka elastiko
zbogom dečaci
čupajte kose devojčicama
krišom povucite i koji dim
napijte se za Novu godinu
pretucite svoju braću
mi ćemo znati kako
da nagradimo
vašu poslušnost
pokorena mladost
prerasta svoje vazale
pobuna je neminovna
kao i smrt
smrt vešanjem
ili bolje samo smrt

deco
zar ne želite ostati
zauvek mladi
teko slatki, nezaštićeni
da vas vezuju za radiator
pijani očevi
kad odlaze ljubavnicama
na kafu
u ponoć
mesec se smeje grohotom
vaši očevi ga prate
a majke nek pevaju pesme
sa radija
dok peglaju veš
ah! tako srećne
nikada nisu
suze radosnice oparuju
peglu
dok košulje igraju valcer

dečija zamišljenost
nešto najlepše
već dvadeset godina
tražimo nešto slično
dečijoj zamišljenosti
i nismo uspeli
evo i ruke nam se lome
dok kročimo hodnikom
gde rekli su nam
da postoji nešto slično
dečijoj zamišljenosti

umemo li zamišljati kao deca
da samo umemo
mi nikada nismo ni probali
šta ako se zamislimo
i veliki kamion
nam pođe u susret
šta onda?

deco
poslušna budite
znamo da biste voleli
da šljapkate po barama
sve do vašara
i tamo da se ulepitate
šećernom vunicom
ali naivni toliko nismo
zapamti
nije još vreme
ne još
rećićemo vam mi kada
mi
ne slušajte druge

ah! deco
kako ste samo mala
dečice
mi ćemo vam reći kada
da nam hladnu cev
prisonite uz čela
toliko nam verujte
bar toliko
zar smo vam ikada išta
tražili
zahvalnost vam je
u prirodi
samo se strpite
uostalom ko vas drži
slobodno idite
pa bar ste vi slobodni
sloboda!
jer za to smo se borili
i mi smo nekada bili deca
mi znamo
još da zamišljamo
pa mnogo bi bilo

slobodno
toliko je lepih stvari
za koje još niste čuli
neka smeh
odjekuje dolom
znaćemo da se odužimo
za takvu zahvalnost
mi znamo
strpljenja molimo
samo malo strpljenja
da majke odigraju valcer
da košulje uredno
stoje u polici
i kada nestane struje

čak ni tada
odoleti izazovu
jer deca jesu ljudi
ali rano je
neka prenoći
sutra
veliki oblaci
posećuju zemlju
i dve pomorandže
pod jelkom
eto
sasvim je dovoljno
uskoro dečice
uskoro